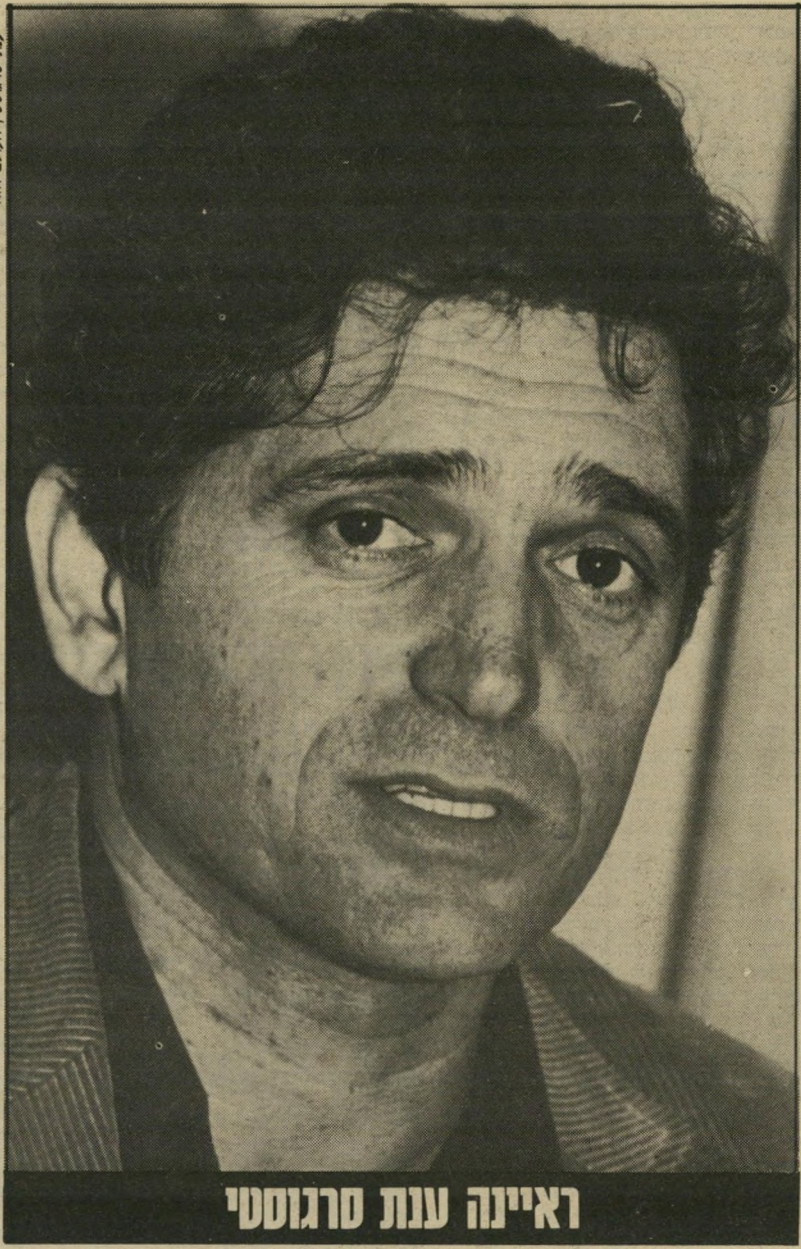

מיכאל שני, מנצח המקהלה הקאמרית של תל-אביב ומנהל הפסטיבל למוסיקה ווקאלית, מספר על היותו ילד חריג בקיבוץ ומדוע עזב את הקיבוץ, על עבודתו, על יחסו למבקרים, על לימודיו אצל המורמונים ועל פחדיו

„עזבתי את הקיבוץ, כי הבנתי שכמוסיקאי מיקצועי לא אוכל לשלב את הקיבוץ בחיי”

„זה משבד נורא גדול לעזוב קיבוץ, זה משבד לשניים”

„אני לא חושב שהייתי בוחד בקאריירה של זמר, כי אין לי קול כזה”

ענת סרגוסטי, תולמס חיה

„כשהייתי ילד, אבא שלי היה לוקח אותי מהקיבוץ לקונצרטים בתל-אביב”

„עד גיל 8 ישנתי ביחד אופרות מאשר אנשים קשישים”

„לא הייתי ספורטאי מצטיין ולא מודרך בחנועה. הייתי די שקוע במוסיקה”

ראיינה ענת סרגוסטי

„אני חרד שלא

יראו בי עוד!”

אותו לצורך הצילומים והתאונן שאצבעותיו חלודות ואינן זריזות כשהיו על מיתרי הכלי הגדול.

שני נולד בקיבוץ מענית, השייך לקיבוץ הארצי. הוא אינו המוסיקאי המיקצועי היחיד, ובוודאי שלא האמן היחיד, שיצא מקיבוץ. הוא גם אינו המוסיקאי היחיד, ובוודאי שלא האמן היחיד, שעזב את הקיבוץ על רקע הקאריירה האמנותית שלו.

שני השאיר בקיבוץ את אשתו לשעבר,

ראשו, הוא היה לבוש בפשטות, ודיבר כמו קיבוצניק. בתמונות שהראה לי אחרי הראיון, נראה כמו אדם בתחושת ביגדי העבודה שלו הם חליפה שחורה תמורה לפי מידותיו, חולצה לבנה מבהיקה ופניון שחור.

הוא גר בדירת-קרקע קטנטונת בתל-אביב. הסלון צר מלהכיל את הפסנתר העומד לצד אחד הקירות.

הצ'לו, שעליו ניגן שנים רבות כשהיה ילד, שוכן בחדר-השינה הקטן. הוא שלף

כשביררתי מה היתה מידת הצלחתו של הפסטיבל בשנה שעברה, הופתעתי לגלות שאולמות-הקונצרטים היו מלאים לגמרי. פעמים רבות צבאו אנשים על הדלתות מחוסר מקום. הפסטיבל, לפחות מבחינת העניין שהוא עורר בקהל, היה הצלחה אדירה.

ציפיתי למצוא אדם לבוש בחליפה ומעונב, שיספר ביושב על מיקצוע מאוד מיוחד – מנצח-מקהלות. מצאתי גבר צעיר (37), נאה מראה, שרעמת שיער מעטרת את

מה אנשים כארץ היו פעם בקונצרט של מוסיקה ווקאלית? את השאלה הזאת שאלתי את עצמי כשהלכתי לראיון את מיכאל שני. יודעי דבר סיפרו לי שדווקא יש הרבה.

שני הוא גם המנצח של „המקהלה הקאמרית של תל-אביב”, מקהלה חדשה שאותה הקים לא מזמן. הוא גם המנהל האמנותי של הפסטיבל למוסיקה ווקאלית, המתקיים בחול-המועד פסח ביפו זה השנה השנייה.